

Một đề tài đáng được suy ngẫm: Cái giá hai chữ ‘Việt Kiều’

Thạch Thảo

Nhiều người tỵ nạn thường làm chữ " Việt kiều " rất tai hại vì chúng ta là những người tỵ nạn cs , không chấp nhận chế độ tàn ác này nên phải bỏ xứ ra đi nên 100% không phải là ...Việt kiều. Việt kiều là thành phần người Việt trong nước do cs cai trị làm việc , du lịch hay du học ở nước ngoài , họ dùng sổ thông hành do cs cấp

Nhớ tháng 5/1977 khi vừa đến Pháp trên tất cả giấy tờ lý lịch , chính phủ Pháp ghi ở phần quốc tịch là : vô tổ quốc (Apatride) và trên thẻ tỵ nạn ghi là người được cấp thẻ không được trở về xứ nguyên gốc nếu vi phạm sẽ bị mất quyền tỵ nạn (lý do Pháp sợ người tỵ nạn bị trả thù , tù tội ..v.v..) vậy mà các ông các bà VN vừa cầm được thẻ tỵ nạn của chính phủ Pháp cấp là đã kiếm đường dzọt dzìa VN 😊 qua ngã Tân Gia Ba vì thằng vc " phái " vắt sữa những con bò sữa đầy đô la & Euro nên nghĩ ra trò ma giáo làm 1 sổ thông hành dỏm chỉ có giá trị giữa Tân Gia Ba & VN ; người tỵ nạn mua vé máy bay từ Pháp đến Tân Gia Ba thì dùng sổ thông hành do Pháp cấp có giá trị quốc tế khi đến phi trường Tân Gia Ba thì xài tiếp sổ thông hành dỏm của vc để về VN .

Pháp nó biết hết nhưng phải nhìn nhận police Tây dễ thương & quá hiền vì khi trở về lại Pháp họ xem sổ thông hành Pháp không thấy đóng mộc ra cửa kiểm soát tại phi trường Tân Gia Ba , police Tây hỏi " Bộ ở cả tháng trong phi trường rồi lên phi cơ trở về đây hả " ; nội nhìn những hành lý thấy toàn là ghi đi từ hochiminhville là .." lạy ông tui núp bụi này "

(Hình minh họa: Internet)

“Tôi rất tâm đắc bài viết, nhận định của nhà văn Thạch Thảo...”
(John Tornado; johntornado02@gmail.com)

Hầu hết người Việt mới sang định cư nước ngoài thường bị ghét. Sự khác biệt từ ý thức hệ, lời nói, suy nghĩ, khiến người Việt lâu năm (sống ở nước ngoài) dễ mang cảm giác dị ứng. Đó lại là sự thật. Bản thân người Việt mới sang một quốc gia nào đó thường tự làm cho người ta không “ưa” mình. Chính họ tự làm (cho) người ta dị ứng, chứ không phải (vì) sự kỳ thị của lớp người đi trước.

Quan điểm của nhiều người ra nước ngoài ngày hôm nay đa số vì kinh tế, muốn con cháu tiếp xúc nền giáo dục tốt hoặc vì muốn mình trở thành Việt kiều – hơn là tỵ nạn chính trị. Đôi khi lời nói (của) người mới qua dễ (gây) tổn thương các thế hệ đi trước – (các) thế hệ (đã) trải qua đau thương lịch sử để được (có) hôm nay cho thế hệ tiếp theo đón nhận. Thế hệ cha ông chính là người có công đặt viên gạch đầu tiên gây dựng nên cộng đồng với những khu phố Việt, hệ thống cơ sở thương mại Việt và cả ngân hàng nói được tiếng Việt.

Các lớp người mới đến định cư hầu như không phải trải qua giai đoạn khó khăn cơ cực đi lên. Đa số đều được người thân trải đường giúp đỡ, không phải trả giá bằng mạng sống và nước mắt. Họ cũng không phải sống trên sự tiết kiệm, dành yêu thương trên từng thừng quà hay phải gởi tiền hàng tháng giúp gia đình còn lại bên kia bờ đại dương. Vì thế thái độ xem thường cho rằng đó là điều đương nhiên mình được hưởng những cái miễn phí tại xứ người. Người mới qua hầu hết trên 50% sống ích kỷ, đặt cái tôi hàng đầu – một sự khác biệt lớn giữa thế hệ trước (đã) hy sinh cho người thân.

Nhiều quan điểm, ý nghĩ sai lầm dẫn đến sự xa cách trong các mối quan hệ gia đình lẫn bạn bè. Thực ra bất kỳ điều gì cũng phải trả giá từ các thế hệ cha ông, và không gì (tự) trên trời rơi xuống. Ngay cả “Freedom is not free.”

Đừng vội vàng vô ơn quay lưng lại những người (đã) giúp mình. Đừng chê người ta nghèo hơn mình. Đừng than buồn không có tô phở nóng sáng sớm như quê nhà, toàn thực phẩm đông lạnh. Chán. Đừng than không ai nhậu bia, karaoke thường xuyên. Đừng nói thẳng “thà ở Việt Nam vui hơn và có tiền Việt kiều gởi về.” Đừng chê ở Mỹ kiếm tiền khó, không bằng Việt Nam...

Hãy biết trân quý những gì ta đang (được) may mắn hơn hàng chục triệu người (khác) bởi lẽ không phải ai muốn xuất ngoại cũng được. Không phải ai bỏ tiền ra 50 hay 60 ngàn đô la/mỗi đầu người là (có thể) đi qua được trời Tây. Lấy giá chồng (vợ) chưa chắc đến nơi dù bỏ tiền. Diện đầu tư không hẳn lúc nào đều dễ dàng.

Thay vì yêu quý cái mình có thì đừng tỏ ra ta đây hơn người và bắt cần. Nếu yêu thiên đường thì nên về luôn, về máy bay một chiều. Không nên xem đây như một quán trọ đi đi về về. Con người đứng núi này trông núi nọ và thực sự không trung thành một tổ quốc nào thì con người ấy xem như bỏ.

Bản thân bạn đã làm cho người ta ghét và khó hết lòng với nhau.

Không nên lợi dụng đất nước cho con cái mình hưởng miễn phí từ thuế nhiều công dân khác (đã và đang phải) làm việc vất vả đóng (vào) thành ngân sách (quốc gia). Không nên về Việt Nam hưởng thụ nhưng qua trời Tây lại gian dối lừa lẹo, qua mặt chính phủ để hưởng các phúc lợi xã hội. Đó là sự không công bằng và làm xấu đi hai chữ người Việt hải ngoại.

Những câu khó nghe nên về quê nhà nói hơn là (cứ) vô tình hay cố ý chà đạp lên tinh thần yêu tự do, dân chủ mà người ta phải bỏ mạng trên Biển Đông của hàng triệu đồng hương. Nếu ai cứ hay bào chữa (cho) chế độ Cộng Sản, khen vui khen sướng thì hãy về bên (đó) ở mới là có lòng tự trọng. Chê mà cứ nhờ vả thì nhục vô cùng.

Anh là ai, chị là ai, chẳng là cái quái gì nếu chưa cống hiến gì cho vùng đất mới mình (sang) sống. Hãy thể hiện trên hiệu quả công việc và sự đóng góp của một công dân. Còn đi hai mắt (thì) cuối cùng chỉ tự làm nghèo nhân cách mình mà thôi. Khó lấy niềm tin người Việt đồng hương nếu bạn thuộc thành phần khó tin. Ngay người nước ngoài bản xứ cũng không tin và đánh giá thấp bạn.

Vấn đề quan trọng cần phải nhớ đến rằng các nước tự do nơi bạn đang sống cho bạn biết bao cơ hội vươn lên nhưng không bao giờ (lại để) có cơ hội phách lối xem thường người khác. Là người, hãy gắng học hỏi văn hóa xứ người: sự biết ơn, trách nhiệm và sống trung thực. Nếu không chịu tiếp thu, bạn sẽ tự đào thải chính bản thân, khó hội nhập thế giới xung quanh.

Hãy chọn một quê hương và sống hết mình làm gương cho con cháu. Đừng đánh giá vội vàng ai là nghèo, là thua mình. Bạn sẽ nhận lấy sự khinh bỉ xa lánh từ từ dù người ta không nói ra.

Qua xứ người mà cứ suy nghĩ thiên cận, không mở cái trí óc ra (mà) nhìn thấy (mà) so sánh thì càng làm người ta ghét mình. Bảo thủ cố chấp không chịu tiếp thu thì trước sau ai cũng rời xa. Cái tính toán hơn thua quyền lợi, sống cho cái tôi và cái gian xảo học tại xứ thiên đường XHCN nên chôn sống nó đi. Sử dụng điều ấy trên đất tự do thì khó tránh pháp luật, nó sẽ “chào hỏi” bạn. Lúc đó máu mếu cười khóc không kịp. Cuộc sống mới nên nhập gia tùy tục khi bỏ quê hương ra đi. Bạn đã xin vào nước người ta ở thì đừng để người ta khinh.

Không ai bắt bạn (phải) đến trước cửa nhà của đất nước họ, (mà chính) bạn (phải) tự nguyện cầu xin thì phải biết điều và chấp nhận mọi sự để làm người tử tế. Bước đầu tiên bắt đầu làm lại cuộc đời thì phải học cái nhân văn, học cái hay để không làm tổn thương cái chữ “người Việt Nam.” Còn sống xứ người mà hồn (cứ) ở Việt Nam thì nên về bên (ấy) sống. Không nên tận dụng cái ưu điểm nơi mình định cư rồi lại làm lợi cho (cái) nước (mà mình vừa) bỏ ra đi! Cuối đời, lại quay về tận dụng chính sách ưu đãi người già xứ người thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Hãy gắng sống chân thành bằng cái tâm của mình thì cuộc đời sẽ luôn mỉm cười với bạn.

(Nguồn: pwillay@orange.fr; qua PhungSuXaHoi@googlegroups.com)